

Súd: Okresný súd Bratislava V
Spisová značka: 3T/72/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1520010599
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. René Štepánik
ECLI: ECLI:SK:OSBA5:2021:1520010599.13

Uznesenie

Okresný súd Bratislava V samosudcom JUDr. René Štepánikom na hlavnom pojednávaní dňa 5.10.2021 v Bratislave

rozhodol:

Podľa § 280 ods. 2 Tr. por. súd p o s t u p u j e trestnú vec obžalovaného Q. S., nar. XX.X.XXXX v A., bytom A.-W., pre skutok obžalobou právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečné vyhrážanie podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

dňa 25.1.2020 sa v byte nachádzajúcom sa na Bzovíckej ulici číslo 30, v Bratislave-Petržalke, vyhrážal svojej bývalej družke, s ktorou žil v spoločnej domácnosti poškodenej B. V. slovami, že zabije ju a jej dcéru, ale že ju nezabije on, ale jeho známy, aby on s tým, nebol spojený, že im dá podpáliť byt, po čom jej rozrezal kabát a nabíjačku, následne dňa 29.1.2020 v čase o 12.14 hod. sa v telefonickom rozhovore vyhrážal svojej bývalej družke poškodenej B. V. slovami, že jej do 120 sekúnd odkopne hlavu a keď prídu policajti, urobí to aj pred nimi a či chce, aby jej rodina skončila v nemocnici, pričom už v minulosti na ňu vytiahol nôž a vyhrážal sa jej zabitím, čím týmto konaním vzbudil u poškodenej B. V., nar. 22.6.1983, trvale bytom A. č. XX, A., dôvodnú obavu o jej život a zdravie tým, že svoje vyhrážky uskutoční,

Okresnému úradu Bratislava, odbor všeobecnej vnútornej správy, Tomášikova 46, Bratislava, na konanie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) a priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zákona o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov.

odôvodnenie:

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného Q. S., svedkov B. V., Q. S., K. V., V. V., V. V., M. W., V. M., D. Q., V. S., V. F., znalkyne-psychiatricky V. F. V., na návrh procesných strán prečítaním výpovede svedka V. D. z prípravného konania, znaleckého posudku znalca J. A. F., prečítaním a oboznámením spisového materiálu.

Obžalovaný Q. S. poprel spáchanie skutku. So B. V. udržoval od augusta/septembra 2019 kamarátsky vzťah, intímne sa s ňou stýkal, na byte A. XX prespal 3 - 4 krát, nebýval tam. Inak prespával u svojej mamy a družky V. B. v T.. 25.1.2020 sa v byte B. V. ničím nevyhrážal, v byte boli aj jej rodičia. Nevyhrážal sa poškodenej ani telefonicky. Do práce za ňou chodil. Mal družku V. B. a milenku V. F., u ktorej aj mal veci.

Svedkyňa B. V. vypovedala, že obžalovaný Q. S. u nej býval asi tri mesiace. Keď sa dali dokopy, obžalovaný jej vyvolával do práce, že fajčí niekomu pod stolom, vyhrážal sa jej, že ju zabije, podpáli byt, že má na to svojich ľudí. Dôvodnú obavu o život mala vtedy, keď s ním volala (po 29.1.2020), bála sa, že dobehne a preto išla podať trestné oznámenie. Pri jeho podávaní mala dôvodnú obavu o svoj život. K nahrávke z 25.1.2020 jej obžalovaný povedal „Kľudne si ma nahrávaj.“ Na otázku, či mala taký súhlas predtým, ako začala vyhotovovať nahrávku, svedkyňa odpovedala „Nie, nemala.“ O tom, že je v rozpore so zákonom nahrávať mobilným telefónom rozhovor bez jeho (obžalovaného) súhlasu svedkyňa podľa vlastných slov nevedela. Dňa 25.1.2020 nechcela dať obžalovanému svoj mobil, začal

jej nadávať, že ju zabije, že podpáli byt, že má na to svojich ľudí, zobral nožík, rozrezal jej nabíjačku a bundu. Aj dňa 25.1.2020 obžalovaného nahrávala, o čom on nevedel. Svedkyňa nevedela vysvetliť rozpor vo výpovediach, že od 25.1.2020 s obžalovaným nebola versus výpoveď z prípravného konania, kde tvrdila, že s Q. S. bola aj 27.1.2020.

Matka obžalovaného - svedkyňa Q. S. na hlavnom pojednávaní využila svoje právo nevypovedať. V prípravnom konaní vypovedala o vyhrážkach B. V. jej synovi. Od augusta 2019 do januára 2020 býval obžalovaný s ňu a jej manželom na X. XX, u B. V. začal bývať a prespávať od novembra 2019. Čo sa stalo medzi B. V. a jej synom nevie. Syn jej len povedal, že sa mu B. vyhráza, že ho dá zavrieť, preto jej poslal tie SMS správy.

Svedkyňa K. V. - sestra B. V., vypovedala, že obžalovaný prespával u sestry na byte. Svedkyňa nebola pri ničom takom, že by medzi Q. S. a B. V. bol nejaký konflikt. Že na ňu vytiahol obžalovaný nožík, vie od sestry. Vie, že sestra robila nahrávky správania sa obžalovaného. Svedkyňa nevedela, či obžalovaný a jej sestra viedli spoločnú domácnosť.

Svedok V. V. vypovedal, že nikdy nebol svedkom toho, že by obžalovaný napadol jeho sestru B.. Obžalovaný najskôr za jeho sestrou na byt chodil, potom tam prespával, potom tam asi dva týždne býval. Svedok videl poškodenú bundu jeho sestry B. od nožíka, vtedy aj vyhodil obžalovaného z bytu.

Svedkyňa V. V. nevedela, či Q. S. a jej sestra B. žili ako druh a družka, nebola pri žiadnom ich konflikte. Sestra K. síce obžalovaného vyhodila z bytu, ale zobrali ho naspäť, lebo sestra B. povedala, že s ním pôjde bývať aj do podnájmu.

Svedok M. W. nebol svedkom toho, že by sa obžalovaný Q. S. vyhrážal B. V.. Svedok dostal výhražnú SMS správu z telefónu B. V., k čomu mu ona uviedla, že tú SMS správu písal Q. S., že on je dosť žiarlivý.

Svedkyňa V. M. osobne pri žiadnom konflikte medzi Q. S. a B. V. nebola. Od svojich tiet vie, že sa B. V. mal Q. S. vyhrážať, rozrezať jej bundu nožikom, rozhádzať a vyhodiť detské hračky. Svedkyňa sa ospravedlnila obžalovanému za nekorektnú komunikáciu s ním.

Svedkyňa D. Q. - sestra B. V., vypovedala, že ju sestra B. telefonicky zavolala na byt, kde sa s obžalovaným pohádala. Nebola nikdy svedkom toho, že by sa obžalovaný jej sestre B. vyhrážal. Rozrezanú bundu a nabíjačku jej ukázala sestra B.. Svedkyňa tvrdila, že Q. S. a B. V. spolu tvorili pár, teda že spolu asi aj spali, ako hospodárili, nevedela. Že bundu rozrezal a nabíjačku poškodil obžalovaný jej povedala sestra B..

Svedok V. S. vie, že si od neho požičala B. V. telefón, aby natočila rozhovor s Q. S., keď s ním telefonovala, čo svedkovi povedala až následne.

Svedkyňa V. F. vypovedala, že od septembra 2019 do decembra 2019 u nej na B. XX Q. S. býval a to aj v noci, keď mala na starosť vnuka, tak na neho dával pozor. O B. V. ani V. B. svedkyňa nevedela.

Z prečítanej výpovede svedka V. D. vyplýva, že mu raz prišla správa z telefónu B. V., o ktorej mu ona povedala, že ju nepísala.

Na hlavnom pojednávaní boli prehraté videonahrávky a zvukové nahrávky v spise sa nachádzajúce k vyabstrahovaniu ktorých je znalecký posudok J.. A. F..

Znalkyňa V.. F. V. označila obžalovaného ako impulzívneho, pre prípad uznania viny navrhuje mu uložiť ambulantné psychiatrické liečenie.

Zo zápisnice o trestnom oznámení, spísanej dňa 29.1.2020 na Obvodnom oddelení policajného zboru Petržalka-stred po poučení policajtom oznamovateľka B. V. uviedla:

„Dnešného dňa som sa dobrovoľne bez predchádzajúceho predvolania dostavila na OO PZ BA V - stred za účelom podania trestného oznámenia na Q. S., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom A.-W.. K skutku by som chcela uviesť, že menovaný býval so mnou na adrese A. XX, A., približne 3 mesiace. Uvedený byt patrí mojej sestre V. V.. Počas toho ako sme spolu bývali ma menovaný nikdy fyzicky nenapadol ani sa

mi nevyhráždala smrťou. Dňa 18.1.2020 moja sestra V. hore menovaného vyhodila z uvedeného bytu z dôvodu, že sa nemali radi a nezniesla ho tam, ja som na to mojej sestre nič nepovedala, bolo mi to jedno. Následne som s ňím dohodla, že pôjdem z uvedeného bytu preč spolu s ním a nájdeme si podnájom. Moja sestra V. nechcela, aby som sa odsťahovala aj ja tak z toho dôvodu zobrala dňa 23.1.2020 Q. S. naspäť do predmetného bytu. Následne dňa 25.1.2020 v byte na ul. A. XX, A. chcel Q. S. chcel odo mňa, aby som mu ukázala telefón, s čím som ja nesúhlasila z toho dôvodu mi Q. S. rozrezal nožom moju bundu a taktiež nabíjačku na mobilný telefón. Menovaný sa mi týmto nožom nevyhráždala ani ho voči mne nenasmeroval, len mi sním poškodil bundu a nabíjačku. Z toho dôvodu som z predmetného bytu menovaného vyhodila s čím súhlasila aj moja sestra V.. Od toho dňa (25.1.2020) ma menovaný kontaktoval už len telefonicky a prostredníctvom správ, pričom mi písal, že sa mi ospravedľuje a chce odo mňa veci, čo ma v predmetnom byte. Ja som na tieto správy ani nereagovala len občas som odpísala, nech ma neotravuje. Uvedené správy som si čítala v byte na adrese A. XX, A.. Následne dňa 29.1.2020 v čase o 12:14 hod. som menovanému ja zavolať z dôvodu, že chcem, aby mi vrátil mobilný telefón, ktorý som mu dobrovoľne zapožičala, lebo svoj si rozbil. On mi povedal, že nech mu dám pokoj, a že mi do 120 sekúnd odkopne hlavu, a že v mestskej časti Bratislava-Vajnory. Následne mi uviedol, že môj telefón mi vráti pokiaľ vymažem odfotené (skrečované) správy, pričom som mu odpovedala, že nech mi dá pokoj, že to nemá význam. Ďalej mi povedal, že mi vráti telefón, pokiaľ ja mu dám jeho rozbitý, a že to doriešime na stretnutí. Ja som mu odpovedala, že sa s ním nestretnem a že mu ho pošlem po jeho mame a telefonát som ukončila. K predmetnej veci chcem uviesť, že menovaný ma nikdy fyzicky nenapadol ale vyhráždala sa mi neviem uviesť presne kedy, že ma zabije, toto mi povedal v byte na adrese A. XX, A.. Ďalej chcem uviesť, že som mala vedomosť o jeho minulosti a taktiež viem, že bol súdne trestaný a taktiež bol aj vo výkone trestu odňatia slobody, čo mi povedal on sám. To je všetko, čo by som chcela k predmetnej veci uviesť.

Otázka PP PZ: Užíva menovaný alkohol, drogy alebo nejaké lieky? Respektíve lieči sa alebo trpí nejakou psychickou poruchou?

Odpoveď: Drogy a alkohol neužíva, ale užíva lieky, ale neviem uviesť presne na čo, na psychiatrii sa nelieči.

Otázka PP PZ: Mali ste z vyhrážok menovaného pocit, že by uvedené vyhrážky aj dokonal?

Odpoveď: Nie nemala som pocit, že by to urobil, brala som to len ako plané a chlapské reči.

Otázka PP PZ: Vyhráždala sa Vám menovaný Q. S., ak áno, uveďte ako?

Odpoveď: Áno, v minulosti mi povedal, že ma zabije, ale to som brala len ako plané reči a nedávno v telefonáte mi povedal, že mi odkopne hlavu.“

Po oboznámení tohto dôkazu bola opätovne vypočutá svedkyňa B. V., ktorej bola predmetná zápisnica prečítaná, k čomu sa vyjadrila, že to nie sú jej slová, ktoré boli zo zápisnice prečítané, po nahliadnutí do spisu svedkyňa potvrdila, že sú v zápisnici jej podpisy, ale zápisnicu nečítala. Trestné oznámenie išla podať po štyroch dňoch preto, lebo to nechcela riešiť súdnou cestou, ale keď jej po obede v pondelok Q. S. povedal, že jej odkopne hlavu, tak na políciu išla. Q. S. jej mal povedať i to, či chce, aby sa niečo stalo jej rodičom a či chce, aby skončili v nemocnici. Na otázku, prečo tieto skutočnosti neuviedla v zápisnici o trestnom oznámení, svedkyňa odpovedala „Ja si myslím, že som ich tam povedala.“ Svedkyňa nevedela odpovedať, prečo napriek tomu, že išla podať trestné oznámenie, uviedla v ňom, že sa ho v ničom nebála, a to napriek tomu, že policajť sa na ten strach priamo pýtal. Svedkyňa poprela, že by jej v ten deň policajťi telefonovali. Prokurátor navrhol prečítať úradný záznam, čl. 416, majúť za to, že je to súčasť trestného oznámenia.

Súd napriek námietke obhajoby prečítal úradný záznam čl. 416, ku ktorému svedkyňa uviedla na otázku, či toto bolo obsahom jej telefonátu? „Nie, so mnou nikto netelefonoval, ja som tieto skutočnosti uvádzala, keď som bola fyzicky na polícii 29.1.2020.“ Svedkyňa k hodnote bundy a nabíjačky uviedla, že bunda bola rok stará v nákupnej hodnote 80 Eur a nabíjačka bola rok stará braná na paušál k mobilnému telefónu. K nahrávkam svedkyňa uviedla na otázku, či všetky tie telefonáty alebo iné nahrávky s obžalovaným boli učené s jeho súhlasom alebo s jeho vedomím? „Jedná áno, jedna nie. O tom, kde mi roztrhal bundu som súhlas nemala, k tej druhej nahrávke 29.1.2020, tam mi povedal do telefónu, že kľudne si ma môžeš aj nahrávať.“ Na otázku, že to, že si ho môže nahrávať jej povedal obžalovaný pred vyhrážkou alebo po nej? svedkyňa odpovedala „Presne si nepamätám, ale myslím, že po nej.“

Po opätovnom výsluchu svedkyne B. V. prokurátor navrhol vypočuť svedka Bc. Q. S. k skutočnostiam uvedeným v jeho úvodnom zázname, čomu súd vyhovel.

Svedok Bc. Q. S. vypovedal, že v osobnom kontakte so B. V. nebol, ale ak si dobre spomína, telefonoval s ňou. K oboznámenému úradnému záznamu čl. 416 svedok po nahliadnutí do spisu potvrdil, že je tam jeho podpis, skutočnosti uvedené v tomto zázname sa dozvedel od oznamovateľky. Na otázku, aký je tento úradný záznam procesný úkon? svedok odpovedal „Nakoľko bolo podané trestné oznámenie, tak som potreboval zistiť nejaké skutočnosti na jeho doplnenie“. Na otázku ako poučil oznamovateľku predtým, než zistil tieto skutočnosti, svedok odpovedal „Ja stále poučujem každého, že má hovoriť pravdu.“ Svedok nevedel odpovedať, prečo nepredvolal túto svedkyňu na výsluch, ako káže zákon. Na otázku, či si je svedok istý, že komunikoval so B. V.? svedok odpovedal „Nepamätám si, ako prebiehal ten rozhovor.“

Po vykonanom dokazovaní strany nenavrholi doplnenie dokazovania, čím v zmysle aktuálnej judikatúry vzali späť aj (prípadné) predošlé návrhy na doplnenie dokazovania.

V rámci záverečných rečí sa prokurátor obmedzil bez akéhokoľvek rozboru vykonaných dôkazov, len na návrh: „Navrhujem uznať vinu v zmysle podanej obžaloby a uložiť obžalovanému súhrnný trest vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava III OT 28/2021 a to v trvaní 24 mesiacov so stredným stupňom stráženia a ambulantné psychiatrické liečenie.“ Obhajoba v záverečnej reči uviedla:

“Máme za to, že v konaní nebola preukázaná vina obžalovaného a je nutné rozhodnúť v zmysle zásady in dubio pro reo a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.“

V úvode je nutné sa vyjadriť k samotnému skutku. Okrem poškodenej nebol prítomný pri údajnom nebezpečnom vyhrážaní dňa 25. 01. 2020 žiaden iný svedok. Poškodená predstavila svoju verziu o tom, čo sa malo v daný deň udiať a obžalovaný svoju. Z vykonaného dokazovania avšak nebol preukázaný skutkový dej tak, ako je uvádzaný v obžalobe. V konaní nebolo žiadnym iným spôsobom dokázané, že by mal obžalovaný dňa 25. 01. 2020 povedať poškodenej že zabije ju a jej dcéru a že by jej mal následne rozrezať kabát a nabíjačku. V trestnom konaní nebol zaistený žiaden rozrezaný kabát a ani nabíjačka. Svedkovia - D. Q., V. V., K. V. a V. V. - súrodenci poškodenej, všetci zhodne na hlavnom pojednávaní vypovedali, že nikdy neboli svedkom toho, že by sa obžalovaný poškodenej B. V. vyhrážal, resp. že by ju fyzicky napadol. Rovnako v konaní nebolo preukázané, že by obžalovaný na poškodenú už v minulosti na ňu vytiahol nôž a vyhrážal sa jej zabitím.

Pokiaľ ide o trestný čin nebezpečného vyhrážania, tak pre naplnenie základnej skutkovej podstaty daného trestného činu sa vyžaduje, aby u poškodeného došlo k vzbudeniu dôvodnej obavy, že dôjde k naplneniu hrozieb, pričom v zmysle obžaloby malo údajne dôjsť u poškodenej k vzbudeniu dôvodnej obavy o jej život a zdravie tým, že obžalovaný vyhrážky uskutoční. Máme za to, že v konaní nebolo preukázané, že u poškodenej došlo k vzbudeniu dôvodnej obavy z viacerých dôvodov.

V prvom rade samotná poškodená dňa 29. 01. 2020 pri podávaní trestného oznámenia uviedla poškodená na otázku či „mala z vyhrážok menovaného pocit, že by uvedené vyhrážky dokonal“, že „Nie nemala som pocit, že by to urobil, brala som to len ako plané a chlapské reči.“ Skutočnosť, že poškodená nemala dôvodnú obavu z toho, že obžalovaný svoje vyhrážky naplní preukazuje aj to, že počas výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 29. 06. 2021 uviedla, že po tom ako sa jej mal obžalovaný údajne vyhrážať utiekla do izby k rodičom, odkiaľ mala zavolať sestru a po príchode jej sestry a jej brata bola opäť v izbe s obžalovaným čo znamená, že aj napriek tomu, že mala údajne dôvodnú obavu o život, resp. zdravie sa vrátila za obžalovaným naspäť do izby. Existuje veľká miera pochybnosti o tom, že by sa niekto vrátil naspäť do izby k človeku, ktorý sa mu vyhrážal s nožom v ruke ak by mal skutočne dôvodnú obavu o to, že svoje vyhrážky naplní. Rovnako je zvláštne správanie poškodenej, ktorá uvádza, že sa jej obžalovaný viackrát vyhrážal, pričom s ním údajne bola v daných prípadoch v bezprostrednom kontakte počas vyhrážania a napriek tomu nekontaktovala orgány činné v trestnom konaní, avšak po jednom telefonáte, ktorý obsahuje údajnú vyhrážku v podobe citujem „odkopnem ti hlavu do 120 sekúnd“ sa už rozhodla kontaktovať políciu. Je pritom zrejmé, že údajná vyhrážka v podobe odkopnutia hlavy do 120 sekúnd nie je reálna.

V druhom rade je nutné poukázať na skutočnosť, že obžalovaná, aj napriek tomu, že túto skutočnosť neskôr poprela uviedla dňa 19. 10. 2020 na výsluchu, že ešte dňa 27. 01. 2020 bola s Q. S.. Teda 2 dni po predmetnom údajnom vyhrážaní v byte.

Pokiaľ ide o poškodenú je nutné uviesť, že viaceré skutočnosti ktoré uvádzala počas výsluchov, sú nedôveryhodné a prispôsobujúce sa situácii. Prvou je tvrdenie počas spisovania trestného oznámenia, že necítila dôvodnú obavu o život, resp. zdravie, pričom už deň na to na výsluchu uviedla že cítila dôvodnú obavu. Druhou je vyššie spomenuté tvrdenie, že sa najprv mala s obžalovaným dňa 27. 01.

2020 stretnúť, pričom na hlavnom pojednávaní dňa 29. 06. 2021 tvrdila že nie a tento rozpor nedokázala hodnoverne vysvetliť. Treťou je tvrdenie, že sa jej údajne niekto dostal do mobilného telefónu pokiaľ išlo o otázku na hlavnom pojednávaní, nech vysvetlí obsah správy na č. listu 378 a č. listu 375, kde je v správe na č. listu 375 uvedené, že „Nezabudni jedno uveria mne a nie tebe za toto ty psychopat uvidíš zabúdaš na jedno ty si bol v base a uveria mne a nie tebe pôjdem a poviem že si sa mi vyhráždil ak neprestaneš že ma udáš rozmysli si to dobre." Uvedená správa len napovedá o skutočnosti, že došlo možno ku krivému obvineniu zo strany poškodenej z dôvodu zášti vo vzťahu k obžalovanému.

V ďalšej časti si dovoľujeme poukázať na podľa nášho právneho názoru nesprávnu právnu kvalifikáciu v zmysle ustanovenia § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) TZ s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) TZ a teda, že by poškodená bola blízkou osobou obžalovaného. V zmysle ustanovenia § 127 ods. 5 sa blízkou osobou na účely trestného činu nebezpečného vyhrážania rozumie aj bývalý manžel, druh, bývalý druh, rodič spoločného dieťaťa a osoba, ktorá je vo vzťahu k nim blízkou osobou podľa odseku 4, ako aj osoba, ktorá s páchatelom žije alebo žila v spoločnej domácnosti.

Ostáva teda otázka, či bol obžalovaný a poškodená druhom a družkou, resp. či žili v spoločnej domácnosti.

Pokiaľ ide o pojem domácnosť, tak ten je definovaný v ustanovení § 115 Občianskeho zákonníka: „Domácnosť tvoria fyzické osoby, ktoré spolu trvale žijú a spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby." Z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní je jednoznačne preukázané, že poškodená a obžalovaný spoločne neuhrádzali náklady na svoje potreby, čo potvrdili počas výsluchu poškodená a aj viacerí svedkovia. Pokiaľ ide o trvalé spolužitie, je otázne, či obdobie 2-3 mesiacov nepravidelného prespávania môže byť charakterizované ako trvalé spolužitie. Odhliadnuc od tejto skutočnosti, pre pojem domácnosť musia byť naplnené oba kvalifikačné znaky súčasne, pričom minimálne jeden z nich nebol.

Pokiaľ ide o pojem druh a teda, či medzi poškodenou a obžalovaným existoval vzťah druh/družky je nutné uviesť, že obžalovaný nebol nikdy druhom poškodenej. U poškodenej niekedy prespával a ako sama poškodená uviedla, mal u nej len 2 tašky. Na spoločnú domácnosť neuhrádzal obžalovaný žiadne spoločné náklady a nemožno v žiadnom prípade tvrdiť, že išlo o trvalé spolužitie. Zastávame názor, že vzťah medzi dvomi osobami musí byť takej kvality, aby bolo možné hovoriť o druhovi a družke, ako je tomu medzi manželmi. Takýto vzťah medzi obžalovaným a poškodenou nebol. K uvedenému si dovoľujeme poukázať aj na výpoveď svedkyne V. F., ktorá uviedla, že obžalovaný u nej v období približne september 2019 až december 2019 býval, pričom mali byť milenci. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný mal v danom období viacero takýchto mileneckých pomerov, pričom ťažko možno povedať, že by mal viac družiek.

K uvedenému si dovoľujeme poukázať napríklad na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 2264/13 zo dňa 27. 03. 2014, kde súd konštatoval, že „Pojem druh a družka není v právním předpise definován, a je tak vymezen soudní praxí a odbornou naukou, podle nichž je znakem zákonného termínu druh společné soužití, přičemž jde o faktický poměr obdobný poměru manželskému."

Obdobne konštatoval Najvyšší súd Českej republiky dňa 26. 01. 2011 pod sp. zn. 6Tdo/21/2011 v uznesení: „Ani okolnost několika sexuálních aktů není z pohledu uvedeného vztahu druha a družky podstatná, neboť se nejednalo o společný sexuální život v rámci sdílení společné domácnosti, sdružování finančních prostředků apod. Z dikce zákona je patrné, že jak vztah druha a družky, tak partnerský vztah musí svoji podstatou odpovídat vztahu mezi manžely, případně rodinnému vztahu. V tomto případě otázku občasného sexuálního vztahu mezi obviněným a poškozenou se snaží obviněný prostřednictvím svých námitek presentovat jako vztah, který by opravňoval poškozenou vyslovit nesouhlas s jeho trestním stíháním. Výše zmíněná úvaha obviněného je však již ve své podstatě nesprávná, neboť se snaží milenecký vztah povýšit na vztah, který by zakládal aplikovatelnost § 163 tr. ř." Obdobne konštatuje aj Víglaská v odbornej práci Nemanželské spolužitia ako novodobý fenomén v spoločnosti a jeho úprava v judikatúre európskeho súdu pre ľudské práva, kde na strane 97 pod čiarou uviedla, že: „S ohľadom najmä na právo sociálneho zabezpečenia je možné povedať, že o nemanželské spolužitie ide vtedy, keď dve osoby odlišného pohlavia vytvoria určité dlhodobé životné spoločenstvo. Druhóm a družkou je potom možné pomenovať muža a ženu, ktorí spolu trvalo žijú a spoločne uhrádzajú náklady na svoje potreby."

K pojmu druh a družka si záverom dovoľujeme uviesť ešte nasledovné. Je vinou zákonodarcu, že tento pojem nie je presne definovaný v zákone a nie je zrejmé, ktoré presné znaky musí spĺňať. V zákone teda nie je okrem iného definované ani obdobie, kedy môžeme hovoriť o dvoch partneroch ako o druhovi a družke. Nakoľko zákonodarca neposkytol odpoveď, je možné sa pozrieť napríklad na občiansky zákonník, kedy dvom osobám spolu žijúcim v jednej domácnosti zákon poskytuje určité výhody. Pri dedení v druhej skupine sa zaraďuje osoba ako dedič v prípade, ak žila s poručiteľom jeden

rok. Pri prechode nájmu bytu podľa § 706 ods. 1 OZ sa spoločnými nájomcami zasa stavajú tí, ktorí so zomretým žili v spoločnej domácnosti aspoň tri roky. Je teda zrejme, že nemožno hovoriť o období 2-3 mesiacov občasného prespávania a občasného intímneho kontaktu ako o trvalom spolužití.

Máme za to, že vo vzťahu k tomu, či bol naplnený pojem druh a družka medzi poškodenou a obžalovaným je nutné rozhodnúť v zmysle zásady in dubio mitius. Štát má povinnosť čo najpresnejšie formulovať právny predpis a ak tak neučiní, nastal problém na jeho strane. Stíhať trestné činy prostredníctvom trestného konania je výsadným oprávnením a povinnosťou štátu, pričom toto vyplýva z jeho mocenského monopolu. Je na štáte, aby jednoznačne jazykovo a gramaticky vymedzil jednotlivé pojmy a skutkové podstaty trestných činov a postup pri ich vyšetovaní. Ak tak neučiní, musí sa táto nedôslednosť priznať na ľarchu štátu. Pokiaľ existuje výklad výhodný pre štát a ďalší výhodný pre adresáta právnej normy, je nutné dať prednosť výkladu v prospech adresáta právnej normy. Štát mal možnosť zakotviť legálnu definíciu ním používaného pojmu druh/družka, pričom tak neučinil.

Ďalej si dovoľujeme vyjadriť sa aj k vykonanému dokazovaniu.

Máme za to, že nahrávky, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní sú nezákonne získaným dôkazom, nakoľko neboli získané zákonne v zmysle ustanovenia § 119 ods. 3 Trestného poriadku, kde je uvedené, že za dôkaz môže slúžiť všetko, čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Nahrávka nebola vyhotovená orgánmi činnými v trestnom konaní, ale poškodenou, ktorá túto vyhotovila v rozpore s ustanovením § 12 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého: „Písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy sa smú vyhotoviť alebo použiť len s jej privolením.“ Žiadne privolenie obžalovaného k ich vyhotoveniu neexistovalo. Aj napriek skutočnosti, že následne bola nahrávka zaistená OČTK prostredníctvom vydaním veci, resp. boli vyhotovené úradné záznamy, tak tieto sú v zmysle teórie plodov otráveného stromu nezákonnými dôkazmi, nakoľko ide o sekundárne dôkazy pochádzajúce z primárneho nezákonného dôkazu - nahrávky. Rovnako je nutné poukázať na skutočnosť, že na nahrávkach, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní nebolo skoro nič počuť, nie je v nich uvedená žiadna vyhrážka a zároveň nie je zrejme, či sa vôbec jedná o hlas obžalovaného a nie o hlas podobný obžalovanému. Dovoľujeme sa ešte vyjadriť konkrétne k nahrávke v trvaní 04:55 min. (textový prepis č. l. 242-244). Po tom, ako mal hlas podobný obžalovanému povedať poškodená, že: „narátaš do 120 a budeš mať rozkopnutú hlavu...“, poškodená pokračovala v rozhovore, pričom jej hlas ostal pokojný a nie je z jej vyjadrovania počuteľné, že by mala z uvedenej údajnej vyhrážky akýkoľvek strach, že by ju daná osoba naplnila. Rovnako je nutné poukázať na skutočnosť, že trestné oznámenie bolo podávané približne jednu hodinu po tejto údajnej nahrávke, z čoho vyplýva, že poškodená išla bezprostredne potom na policajnú stanicu a bezprostredne potom, čo jej mal obžalovaný údajne povedať, že jej odkopne hlavu, poškodená, ako to uviedla v trestnom oznámení, nemala pocit, že by to urobil a brala to len ako plané a chlapské reči.

Pokiaľ ide o úradné záznamy, tak tieto nie sú dôkazným prostriedkom použiteľným v trestnom konaní. Dovoľujeme si poukázať na judikát R 26/1989, ktorý konštatuje, že vysvetlenia osôb, úradné záznamy, či zápisy polície nemôžu slúžiť ako dôkaz v konaní pred súdom. V rámci komparatívnej metódy výkladu práva možno primerane použiť aj judikatúru Najvyššieho súdu ČR R 45/1994, ktorá spomenutý judikát dopĺňa tak, že úradný záznam nie je možné na hlavnom pojednávaní prečítať ani ako listinný dôkaz. Na rozdiel od toho, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Tdo/45/2018, trestné oznámenie je možné vykonať ako listinný dôkaz na hlavnom pojednávaní.

Záverom si dovoľujeme poukázať na skutočnosť, že z vykonaného dokazovania je zrejme, že uznesenie o začatí trestného stíhania vydané podľa ustanovenia § 199 ods. 1 Trestného poriadku je nezákonné, nakoľko svoj podklad nemalo v zápisnici o trestnom oznámení zo dňa 29. 01. 2020, ale v úradnom zázname zo dňa 29. 01. 2020. K tomuto záveru je možné dospieť porovnaním obsahu trestného oznámenia a úradného záznamu. Z trestného oznámenia nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by zakladali dôvodnú obavu, že bol spáchaný trestný čin. V trestnom oznámení nie je uvedené, že by poškodená mala dôvodnú obavu a teda absentuje jeden zo znakov trestného činu nebezpečného vyhrážania. Na rozdiel od trestného oznámenia úradný záznam zo dňa 29. 01. 2020 pod ČVS: Y-XXX/PJ-BV-XXXX tieto skutočnosti obsahuje a z obsahu uznesenia o začatí trestného stíhania zo dňa 30. 01. 2020 je zrejme, že jeho obsah je textovo totožný s textovými časťami uvedenými v úradnom zázname. Napríklad časť vety: „vyhrážal B. V., slovami, že zabije ju a jej dcéru, ale že ju nezabije on, ale jeho známy, aby on s tým nebol spojený.“ sa nenachádza vôbec v zápisnici o trestnom oznámení, ale nachádza sa samotnom úradnom zázname. Z uvedeného je nepochybné, že uznesenie o začatí trestného stíhania má svoj podklad v úradnom zázname a nie v zápisnici o trestnom oznámení, čo zakladá jeho nezákonnosť s poukazom na závery Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 47/2019 zo dňa 23. 09. 2019, publikované pod R 33/2019. Rovnaký právny

názor prezentovala aj samotná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 31. 08. 2021, č. IV/3 Pz 22/21/1000-20, IV/3 Pz 49/21/1000-5, pričom došlo k zrušeniu uznesenia o začatí trestného stíhania postupom podľa § 363 Trestného poriadku aj z dôvodu, že podkladom uznesenia o začatí trestného stíhania bol úradný záznam. Uvedené skutočnosti zakladajú nezákonnosť aj následne vydaných rozhodnutí v prípravnom konaní.

Na základe vyššie uvedených skutočností žiadame, aby v zmysle ustanovenia § 285 písm. a) Trestného poriadku súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.“

Súd hodnotiac vykonané dokazovanie dospel k týmto záverom:

Pre naplnenie znakov skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. zákon vyžaduje nielen vyhrážanie sa smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom, ale i to, že takéto vyhrážanie môže vzbudiť dôvodnú obavu, teda vnútorný pocit osoby, ktorej sa páchatel vyhráža, že tieto vyhrážky aj reálne uskutoční. Závisí aj od okolností, za ktorých je takéto vyhrážka vyslovená a za ktorých reálne môže byť naplnená.

V konkrétnej trestnej veci je tu výpoveď svedkyne B. V. proti výpovedi obžalovaného Q. S., pričom žiadnym iným dôkazom nebolo priamo preukázané, že a akým spôsobom sa obžalovaný poškodenej vyhrážal, pravda len v rozsahu skutku prejednávanej obžaloby. Všetci príbuzní poškodenej vypovedal, že o vyhrážkach a poškodení bundy a nabíjačky vedia len od poškodenej, až na to, že časť z nich rozhádzané hračky, poškodenú bundu a nabíjačku po tom, čo sa mala táto časť skutku odohrať, videli.

Poškodená B. V. bola s obžalovaným Q. S. v určitom vzťahu, ktorý nikto zo svedkov, hoci boli blízki príbuzní poškodenej, nevedel definovať, či to bol vzťah druhu a družky, či viedli spoločnú domácnosť, či sa jednalo o vzťah podobný vzťahu manželskému/rodinnému. To aktuálne nie je potrebné súdom rozoberať, pretože by to činilo až pre prípad uznania viny obžalovaného pre prečin vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. nadstavbu kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa ods. 2 písm. b) Tr. zák. žalovaného prečinu. Tento ich vzťah, nepáčiaci sa príbuzným poškodenej a vedúcim až k tomu, že Q. S. z bytu vyhodili (poškodená nebola vlastníčka bytu), pokračoval návratom obžalovaného do bytu k poškodenej, pretože tá bola napriek údajnému dielčíemu skutku ochotná odísť bývať s obžalovaným mimo tohto bytu. Tento fakt je dosť podstatný pre utvorenie si náhľadu „strachu“ poškodenej pred obžalovaným po údajných dielčích útokoch obžalovaného voči poškodenej.

Keď mal obžalovaný spáchať posledný z útokov voči poškodenej, tá išla podať trestné oznámenie na políciu.

Z uvedeného trestného oznámenia, doslovne citovaného v odôvodnení tohto uznesenia, vyplýva, že páchatel - neskôr obžalovaný Q. S. sa vyhrážal poškodenej, poškodil jej bundu a nabíjačku. Trestné oznámenie bolo učené na polícii zápisnične, po patričnom poučení oznamovateľky a zápisnica bola oznamovateľkou aj podpísaná. Policajt bol zrejme znalý zákona, a preto sa priamo pýtal oznamovateľky, či mala z vyhrážok páchatel'a pocit, že by uvedené vyhrážky aj dokonal, na čo oznamovateľka odpovedala „nie nemala som pocit, že by to urobil, brala som to len ako plané a chlapské reči.“

Z obsahu citovanej zápisnice o trestnom oznámení tak vyplýva, že oznamovateľka bola podať „trestné oznámenie“, ale z jeho obsahu nevyplývalo, že by sa páchatel mal dopustiť prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., pretože tam absentuje, ba bol priamo výpoveďou oznamovateľky vylúčený prvok, že také konanie páchatel'a mohlo vzbudiť dôvodnú obavu (že vyhrážky reálne naplní).

Súd podotýka a nebude sa tomu ďalej venovať, že trestné oznámenia a najmä ak je učené kvalifikovaným spôsobom zápisnične po poučení na polícii, je dôkazom použiteľným pred súdom - viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Tdo 45/2018, koniec koncov uvedené a oboznámené zo spisu.

Podľa § 199 ods. 1 Tr. por. (začatie trestného stíhania), ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania...“ A contrario, podľa § 197 ods. 1 písm. a) Tr. por., ak nie je dôvod na začatie trestného stíhania, teda ak je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 v danom prípade písm. a) Tr. por., policajt uznesením odovzdá vec príslušnému orgánu na prejednanie priestupku.

Keďže z obsahu trestného oznámenia poškodenej B. V. vyplýva, že použité vyhrážky páchatel'a Q. S. voči nej nespĺňajú znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. pre absenciu zákonného znaku, že by vzbudili dôvodnú obavu, ale napĺňajú znaky priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov - úmyselné narušenie občianskeho spolunažívania vyhrážaním, ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním, bolo povinnosťou polície postúpiť túto vec príslušnému orgánu na prejednanie priestupku - § 197 ods. 1 písm. a) Tr. por. Pravda súčasťou oznámenia bolo aj poškodenie bundy a nabíjačky poškodenej páchatel'om, takže po preverení políciou hodnoty poškodenia bolo potrebné postúpiť túto časť skutku príslušnému orgánu na prejednanie priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zákona o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov - úmyselné spôsobenie škody na cudzom majetku krádežou, spreneverenou, podvodom alebo zničením alebo poškodením veci z takého majetku, pravda ak nie je naplnený znak malej škody - viac ako 266 Eur - čo by zakladalo právnu kvalifikáciu skutku ako prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. (prípadne podľa škody prísnejšej právnej kvalifikácie). Škodou vo vzťahu k poškodeniu bundy a nabíjačky sa však polícia/orgány činné v trestnom konaní vôbec nezaoberali, a riešil ju až súd na hlavnom pojednávaní, kedy zistil z výpovede B. V., že nadobúdacía cena celej bundy rok pred skutkom bola 80 Eur a nabíjačka bola rok stará braná na paušál s telefónom - teda jej reálna cena nemohla presiahnuť desiatky eur, čiže v čase činu škoda poškodením sa pohybovala rádovo maximálne v desiatkach Eur a nedosahovala hodnotu škody malej pre kvalifikáciu skutku ako prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Tr. zák., teda sumárne, páchatel' svojim konaním mohol naplniť znaky už citovaných priestupkov podľa § 49 ods. 1 písm. d) a § 50 ods. 1 zákona priestupkoch.

Čo však urobila polícia, keď nepostúpila vec príslušnému orgánu na prejednanie priestupku podľa § 197 ods. 1 písm. a) Tr. por. Postupovala, ako sa na hlavnom pojednávaní ukázalo, nie podľa ustanovení Trestného poriadku, ale podľa akéhosi "špeciálneho zákona", ktorý nemožno nazvať inak, ako svojvôľa. Iný policajt, svedok Bc. Q. S. podľa jeho výpovede po spísaní zápisnice iného policajta s oznamovateľkou B. V., zodvihol telefón a vykonal akýsi, pre súd nepredstaviteľný úkon výsluchu oznamovateľky telefonicky o podrobnostiach skutku jej trestného oznámenia, o čom spísal úradný záznam č.l. 416, na základe ktorého bolo začaté trestné stíhanie vo veci a neskôr vznesené obvinenie Q. S.. Je evidentné, že uznesenie o začatí trestného stíhania poukazuje na nedôvodnosť postupu podľa § 197 ods. 1 Tr. por. - opak bol vysvetlený v odôvodnení tohto súdneho uznesenia, ale dôvodnosť začatého trestného stíhania vo veci je odôvodnená podkladom zistených skutočností, ktorými v tom čase bol jedine úradný záznam č.l. 416 spisu, ktorý prokurátor pokladá za súčasť trestného oznámenia (vyjadrenie č.l. 757). Jedná sa o absurdnosť, napriek tomu sa k tomu súd vyjadrí. Judikatúrou všeobecne známou sa úradné záznamy polície nepovažujú za dôkazy použiteľné v konaní pred súdom. Výsluch svedka po telefóne, je však takou „inováciou“ zákona, že k tomu musí súd zaujať stanovisko.

Ak by bol dôvod na začatie trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. por. - čo v danom prípade na základe podaného trestného oznámenia s B. V. nebol, mohol policajt po začatí trestného stíhania, ak to bolo potrebné, doplniť trestné oznámenie vyžiadaním písomných podkladov od oznamovateľky alebo ho doplniť jeho (oznamovateľovým) výsluchom.

Podľa § 119 ods. 3 Tr. por. jedným z dôkazných prostriedkov - mimo iných v tomto ustanovení príkladmo (najmä) vymenovaných - je výsluch svedka. Ten je upravený mimo iné v ustanovení § 131 ods. 1 Tr. por. „pred výsluchom svedka treba vždy zistiť jeho totožnosť a pomer k obvinenému, poučiť ho o význame svedeckej výpovede a o práve odoprieť vypovedať, a ak treba aj o zákaze výsluchu.“ Tieto striktné stanovené náležitosti nemožno obísť. Aký to teda učinil policajt procesný úkon „výsluchu svedkyne B. V.“ po telefóne, bez znalosti či volá práve so B. V., bez poučenie svedkyne.... jednoznačne teda v rozpore so zákonom. Sám svedok potvrdil, že tento úradný záznam po telefóne zistených informácií spolu s trestným oznámením slúžil na začatie trestného stíhania. Keďže, ako už bolo uvedené samotné trestné oznámenie nebolo obsahovo podkladom pre trestné stíhanie, bol ním jedine uvedený úradný záznam a údaje v ňom uvedené.

Vrcholom všetkého však je, že svedkyňa B. V. poprela, že by v deň 29.1.2020 po podaní zápisnične trestného oznámenia, telefonovala a bola „vyslúchaná po telefóne ku skutku“ s nejakým policajtom. To už potom svedčí buď o totálnej svojvôli policajta, alebo o nehovorení pravdy svedkyne. Jedno horšie ako druhé.

Napriek uvedenému súd konštatuje, že z hľadiska preukaznosti viny/neviny obžalovaného Q. S. proti sebe stoja dôkazy, na jednej strane vyvíňajúca obhajoba obžalovaného, na druhej strane usvedčujúce výpovede svedkyne-poškodenej B. V., nepriamo podporené len výpoveďami svedkov, majúcich informácie len od poškodenej, ani jeden z nich nebol priamym svedkom vyhrážok obžalovaného Q. S. voči poškodenej B. V.. Čiastočne a takou ohľadom poškodenej bundy a nabíjačky je táto výpoveď podporená V. V. a D. Q., ktorí poškodené veci videli.

K samotným výpoveďami B. V. treba dodať, že v mnohých okolnostiach si samotná svedkyňa protirečí a rozpory vo výpoveďach nevedela logicky odstrániť. Ak však v najväčšom emocionálnom vypätí, pri podaní trestného oznámenia, a to ihneď po poslednom dielčom skutku, zápisnične tvrdí polícii len tri dielčie útoky - rozrezanie bundy a nabíjačky nožom - bez vyhrážania a smerovania noža voči nej, vyhrážky 29.1.2020, že jej do 120 sekúnd odkopne hlavu - vyhrážka po telefóne, takže sa ani reálne nedala uskutočniť, vyhrážka zabitím v minulosti v byte na Bzovíckej, nevedela kedy, s tvrdením, že to považovala za plané chlapské reči, a pri neskorších výpoveďach bol rozsah skutkov širší a s následkom strachu/obavy z ich uskutočnenia, ale po dielčom skutku a vyhodení obžalovaného z bytu, s ním poškodená chcela žiť aj mimo tohto bytu, čo zjavne nepovedá, že sa ho nebála, sú výpovede svedkyne-poškodenej B. V. v ich nejednotnosti a logickej neodôvodnenosti rozporov v nich, nepodporených inými dôkazmi, nepresvedčivé k tomu, aby na základe nich mohol súd urobiť jednoznačný a v rozumnej miere nespochybný záver o vine obžalovaného Q. S. pre žalovaný trestný čin na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Samostatnou kapitolou súd dôkazy, nahrávky, ktoré urobila B. V. k údajným vyhrážkam zo strany obžalovaného Q. S.. Tu súd musí dať za pravdu obhajobe, že nahrávky boli učené v rozpore so zákonom tak, ako je to citované v predchádzajúcom texte odôvodnenia tohto uznesenia. Na rozdiel od obhajoby však súd pre nepoužiteľnosť nahrávok nerozoberá ich obsah. Sama svedkyňa B. V. uviedla, že k nahrávke ohľadom roztrhania bundy súhlas nedala a k nahrávke z 29.1.2020 jej mal Q. S. povedať, že kľudne si ho môže aj nahrávať, ale svedkyňa uviedla, že myslí, že to povedal až po vyhrážke, z čoho je zrejmé, že vopred, pred určitým konaním, či slovným prejavom nebol Q. S. uzrozumený s tým, že druhá strana - B. V., si ich komunikáciu nahráva, a že to koniec koncov môže byť použité proti nemu a nemohol tak prispôbiť svoje konania či prejav de facto (seba) obvineniu v podobe vynútitelného „priznania“, čo je len iná forma sebausvedčenia.

Vzhľadom k nepreukázaniu viny obžalovaného pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák., je bezpredmetné, aby súd bližšie rozoberal ne/naplnenie znakov odseku 2, tohto trestného činu - na chránenej osobe, hoci i tu dáva plne za pravdu obhajobe v jej záverečnej reči ohľadom nepreukázania vzťahu obžalovaného a poškodenej, odcitovanej v predchádzajúcej stati tohto uznesenia.

Zhrnúc uvedené súd konštatuje:

- výpoveď/obhajoba obžalovaného proti jedinému, rôznymi výpoveďami a logicky nepresvedčivému odstraňovaniu rozporov svedkyne-poškodenej B. V., podporené čiastočne len dvoma výpoveďami svedkov o poznaní faktického javu rozrezanej bundy a poškodenej nabíjačky, čo v zmysle tézy in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech veci/obžalovaného značí nejednoznačnosť preukázania jeho viny pre žalovaný skutok kvalifikovaný obžalobou ako konkrétny trestný čin, pričom - dôkazy - nahrávky sú pre nezákonnosť ich nadobudnutia B. V. nepoužiteľné v súdnom konaní a
- prvotné úkony polície ako podkladov pre trestné stíhanie boli učené nezákonne, v rozpore s elementárnymi procesnými postupmi, svojvoľné (úradný záznam č.l. 416) a konzekvencie z toho plynúce.

Prečo teda súd obžalovaného Q. S. spod obžaloby neoslobodil?

Pretože v prvotnom kontakte B. V. s políciou podaním zápisničného trestného oznámenia, podporené výpoveďami svedkov o poškodenej bunde a nabíjačke a preukázanou hodnotou poškodenia nedosahujúcou dôvodnosť právnej kvalifikácie skutku ako trestného činu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 Tr. zák. boli naplnené znaky priestupkov podľa § 49 ods. 1 písm. d), § 50 ods. 1 zák. o priestupkoch č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, čím súd vinu obžalovaného v tomto smere

neprejudikuje, ale procesne postupuje vec Okresnému úradu Bratislava na prejednanie ako priestupku, keďže z časového hľadiska také prejednanie možné je.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu môže prokurátor podať sťažnosť do troch dní odo dňa jeho vyhlásenia na Okresný súd Bratislava V k spisovej značke 3T 72/2020.